

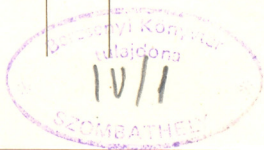
MEGHÍVÓ

A. MILLER —  
T. WILLIAMS

ESTRE

JURISICH-VAR MŰVELŐDÉSI OTTHON — KÖSZEG

Fk.: Malachowsky L. 64-6879 VNY. 300 db v



Meghívjuk Önt és ismerőseit az 1965. január 15-én (pénteken) du. 5 órai kezdettel  
Köszegen a Jurisich-vár Művelődési Otthon lovagtermében tartandó

## A. MILLER — T. WILLIAMS ESTÜNKRE

dramatörténeti sorozatunk 3. előadására. — Előadó: dr. Horváth László

ARTHUR MILLER (1915—

Nemcsak drámaíró: művei közt regények, esszék, filmforgatókönyvek váltakoznak a színpadra írt művekkel. Következetes realista, aki társadalmi kategóriákban gondolkodik, egyedi alakjaiban társadalmi típusokat ábrázol, konfliktusaiban a történelmi erők szükségszerű összecsapását süríti egyes emberek sorsába. Millerből hiányzik minden dekadencia. Mindig hisz az emberek emberségében.

Dramáirói nagysága abban található, hogy a forma valóban csak eszköz a számára, de ehhez a formához bravúrosan ért.

Megmutatja a polgári társadalom egy-egy jellemző szövédményét, ebbe beleállítja az élő, hiteles embereket, akiket mindenestől befolyásol a társadalom kényszerítő ereje. Ebből a helyzetből következik a klasszikus összeütközés az egyén és társadalom között.

A társadalom fizikailag erősebb, de az elbukó egyén példázat lesz arra, hogy az emberben nagyobb erkölcsi lehetőség van, mint amennyit az embertelenné vált társadalom engedélyezhet. Ez a tulajdonképpeni arisztotelészi képlet alapja minden milleri katarzisznak.

A néző vagy olvasó azzal fejezi be a Miller-tragédiákat, hogy a hős bizonyította: az emberi élet nem értelmetlen.

*Hegeđűs Géza*

TENNESSEE WILLIAMS 1914—

Ajánlólevele a siker. Darabjai telt házak előtt futnak Londonban, Moszkvában, Párizsban és otthon, a Broadway-n.

Művének anyaga az amerikai valóság: nem a csillogó felszín, hanem az életforma és az értékrend lappangó és fel-feltörő válsága. Újra és újra azt a tragikus végű küzdelmet kíséri végig, amelyet egy-egy törekeny, tétova, önmaga érzéseinek és álmainak kiszolgáltatott ember vív meg a körülötte levő „egészségesek” céltudatos és könyörtelen társadalmával.

Hősei betegek; a betegséget ő nem a sajnálatos ténynek, nem az egészséges élet szomorú ellentétének, hanem, bármennyire is furcsának hangzik: értéknek tekinti. A betegek többnyire szépek, vonzóak, rokonszenvesek. Csak azért tartják betegnek őket, mert mások, mint a többiek, legtöbbször képtelenek saját elemi érdekei védelmére. Nincs bennük számítás, cselekvőerő, csak vágy valami elérhetetlen s megfoghatatlan boldogságra, nyugalomra, otthonra, valami tiszta és maradandó, pénzben és bankbetétben ki nem fejezhető értékre, teljes emberi kapcsolatra.

Darabjainak tragikus befejezése azonban akaratlanul is arra utal, hogy azt a betegséget, melyet a társadalom okozott, csak a társadalmi cselekvés síkján lehet legyőzni.

*Sz. Kováts Lajos*